

Închinarea

Rațiunea de a fi a omului

Scopul principal urmărit de Dumnezeu la Creație a fost de a pregăti ființe inteligente care să fie capabile, din punct de vedere spiritual și intelectual, să-I aducă închinare. Faptul acesta a fost acceptat la scară largă de teologii și comentarii Bibliei de-a lungul secolelor, așa încât nu voi încerca să aduc acum dovezi în favoarea lui. El este prezentat pe deplin în Scriptură și demonstrat din belșug în viețile sfinților. Putem să-l acceptăm fără teamă ca pe o axiomă și să analizăm lucrurile pornind de acolo.

Prioritatea în închinare

Vă voi spune ceva ce va suna ciudat. Chiar și mie îmi sună ciudat în timp ce vă spun, deoarece nu suntem obișnuiți să auzim așa ceva în părțile noastre creștine. Noi am fost mântuiți pentru a ne închina lui Dumnezeu. Prin tot ceea ce Hristos a făcut pentru noi în trecut și prin tot ceea ce face acum se are în vedere acest scop.

În mijlocul nostru se resimte nevoia de o închinare adevărată. Dacă Dumnezeu este Cel ce spune că este, și dacă noi suntem credincioșii care ne pretindem a fi, trebuie să ne închinăm Lui. Eu nu cred că ne vom găsi vreodată cu adevărat plăcerea în închinarea plină de adorare a lui Dumnezeu dacă nu am ajuns să-L cunoaștem pe El prin experiența spirituală a nașterii din nou,

de sus, prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu Însuși.

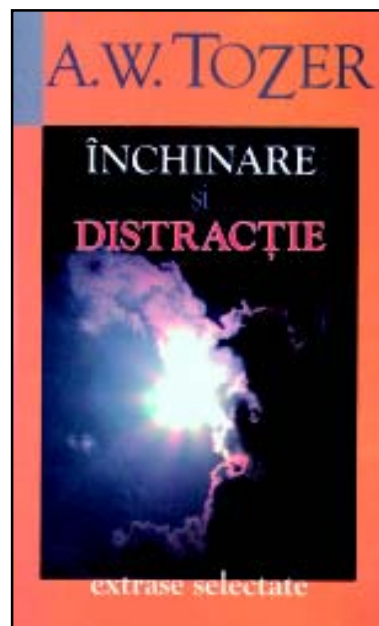
Un concept despre închinare

Nu pot să-I aduc lui Dumnezeu o închinare care să-I fie întru totul plăcută dacă în viața mea sunt lucruri pe care El le dezaprobă. Nu pot să mă închin cu adevărat și bucuros lui Dumnezeu duminică, dacă nu mă închin și luni. Nu pot să mă închin lui Dumnezeu cu o cântare voioasă duminică și apoi, cu bună știință, să-L întristez prin modul în care îmi conduc afacerile luni și marți.

Repet care este punctul meu de vedere cu privire la închinare: *nicio închinare nu Îi este în întregime plăcută lui Dumnezeu atâta timp cât este în mine ceva care-L displace Lui.*

Închinarea nu cultivă niciodată pasivitatea

Partea frumoasă a închinării este că ea te pregătește și te face în stare să te concentrezi asupra lucrurilor importante ce trebuie făcute pentru Dumnezeu. Ascultați-mă! Practic, orice faptă mare făcută în Biserica lui Hristos, începând de pe vremea apostolului Pavel, a fost făcută de oameni din care iradia închinarea față de Dumnezeul lor. O privire asupra istoriei Bisericii ne arată că cei care au fost închinători

Editura Lampadarul de Aur

Str. Aurel Vlaicu 15
410243 Oradea

tel./fax: 0259-447442

e-mail: lampadar@rdslink.ro

inflăcărați au fost cei care au devenit și mari lucrători. Acei sfinți, ale căror cântări le cântăm cu atâta drag, și-au trăit într-un mod atât de practic credința, încât automat se ridică întrebarea cum de au putut lucra atâta. Oriunde Biserica a ieșit din letargie, s-a deșteptat din somnul ei și a fost prinsă în fluxul revigorării și al trezirii spirituale, în spatele acestui proces s-au aflat întotdeauna închinătorii.

Închinării noastre îi lipsește profunzimea

Este cu siguranță adevărat că aproape nimic nu lipsește din bisericile noastre astăzi, cu excepția celui mai important lucru. Lipsește aducerea noastră înșine ca jertfă sinceră și sacră și, de asemenea, închinarea noastră față de Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos...

Dacă ne aflăm cu adevărat printre închinători, nu ne vom petrece timpul cu proiecte lumești sau religioase.

Dumnezeu ne-a dat mântuirea ca să putem fi copii ai Lui, plini de viață, care se închină Lui din toată inima. Nu spun că trebuie să ne închinăm cu toții la fel. Duhul Sfânt nu acționează după vreo formulă a cuiva. De un lucru, însă, sunt sigur: când Duhul lui Dumnezeu vine în

